

Мариана Тинчева Еклесия
Жертвоприношение

Преди близо седемдесет години, когато в нашето село живеели повече от хиляда човека и във всяка къща се раждали седем-осем деца, нивите били за хората като свещена земя и всяко домочадие само изкарвало прехраната си... Било е в началото на хлебната жетва. За да смогнат за една неделя да приберат снопите от нивята, жетварите превивали гърбовете от изгрев до залез и пеели жетварски песни за плодородие.

Анастасия, която от дете останала без родители, а до седемнадесетата ѝ година била отгледана от бащината си сестра, също работела с жетварите. Задявал я Найден, синът на механджията, който искал да я вземе за своя жена, но бил толкова скромен, че нямал смелост да ѝ признае чувствата си. Тя пък била толкова хубава, смирена, работна, че не смеела да даде ухо за добрите думи подире ѝ. На третия ден от жетвата, след тежка мараня и задух, над хълма със слънчевия камък Петрахла се показал черен облак. За час пролазил към нивите с жетварите и само докато те се съберат под клоните на стария бряст, станало толкова тъмно, че никой не посмял да изговори какво може да се случи следващите минути. След вихрушката, която разкършила клоните на дърветата, от небето започнал да пада дъжд с лед – отначало колкото нокът на дете, после като лешник. Хората онемели от мъка. Само мелничарят, който допреди час събирал снопи с децата си, изрекъл сеувурие, което помнел от майка си:

– Ако някоя мома иде гола наред нивите да играе хоро като жертвоприношение на халата, градушката може да спре преди да съсипе всичко.

След думите му паднал гръм и убил един кон край каруцата. Всички майки този следобед на жетвата притиснали дъщерите край себе си и не смеели да възразят – как може девойка да спре безмилостната поличба? Зърната на леда ставали по-големи и всички разбирали, че ще мрат от глад...

Анастасия свалила наметалото от гърба си, с бавни пръсти започнала да разплита косите си, събула обувките си и тръгнала. Виждали я, докато пристъпила десетина крачки, а натам било така задимено и страшно, че хората затворили очи. Найден свел глава, прекръстил се пред всички и рекъл:

– Прости ми, Господи, ако греша за хляба на селото, но само Ти знаеш, че най-мила от всички хора в сърцето ми е Анастасия! – и тръгнал след нея, за да я спаси. Намерил я във вихрушката. Чул я да вика с цяло гърло и да моли пощада от небесата. Видял я да скача с боси нозе, да издига длани в самозабрава, за да спаси от глад селото! Бурята

навивала около голото ѝ тяло ледени късове, а лицето ѝ светло. Найден пристъпил към нея:

– Анастасийо, изгоро моя, върни се при нас под дървото! Никой не може да спре градушката. – поискал да събере косите ѝ в длан, да спре играта ѝ... Но след думите му току изведнъж спряла градушката! След минути над нивите паднал мирис на колендро, станало светло и паметно като в неотразима картина. Земята въздъхнала, усетила тръпните корени на житата... Найден прегърнал момичето, целунал косите ѝ и попитал иска ли да отиде в къщата му, да направят сватба и тя да остане завинаги с него? Двамата тръгнали към хората под стария бряст, а когато пристигнали, Найден рекъл, че на мястото, където Анастасия е играла хоро, ще посади елхичка.

... Елхата на баба Анастасия днес е огромна, стройна, благоуханна след дъжд... и като че ли вечна. Старицата все още живее в къщата на дядо Найден, който почина преди две години. Три деца, осем внуци и дванадесет правнуци до днес е оставила любовта им в нашето село... Но и досега – стане ли черно небето над Патрахила по време на жетва, ние тичаме под старите стрехи на къщата при баба Анастасия и я молим да иска от небесата пощада за нивите ни, за градините – за честния труд на ръцете ни, пуснал корени в земята под хълма на слънцето.

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10439>]